

CAPÍTOL I

Quan el metge se'n va haver anat i les dues dones del poble que havia estat esperant ja eren al pis de dalt per ocupar-se del cos del seu pare mort, la Lucy va sortir al jardí i es va repenjar a la portella de cara al mar.

El seu pare havia mort a les nou del matí i ja eren les dotze. El sol li queia a plom sobre el cap descobert, i l'herba cremada del capdamunt del penya-segat, el camí polsós que passava per davant de la tanca, l'extensió de mar resplendent i els pocs núvols blancs que vagaven pel cel, tot refulgia i enciegava en aquell excés de llum i de calor silenciosa i immòbil.

La Lucy mirava fixament aquella buidor també immòbil, com esculpida en la pedra. No hi havia cap vela al mar, ni cap fil de fum d'un vaixell de vapor llunyà, com tampoc el centelleig de l'ala de cap ocell que solqués el cel. Tot moviment semblava ferit de rigidesa. Tot so semblava haver-se adormit.

La Lucy s'estava dreta mirant fixament el mar, el seu rostre més mancat d'expressió que el món buit esplendorós que s'estenia al seu davant. El seu pare havia mort feia tres hores i ella no sentia res.

Feia tot just una setmana que havien arribat a Cornualla, tots dos plens d'esperança i desbordants de joia, a la caseta moblada que havien llogat per als mesos d'agost i setembre, convençuts de l'efecte favorable que l'aire pur tindria sobre la salut d'ell. Val a dir que sempre havien viscut confiats; ni un sol moment en els llargs anys de fragilitat havien perdut la confiança. Ell estava delicat i ella el cuidava. Ella l'havia cuidat tota la vida. I, fins on podia recordar, el seu pare ho havia estat tot per a ella. No havia pensat mai en ningú que no fos ell. Li omplia el cor de tal manera que no hi quedava espai per a ningú més. Ho havien

fet tot junts, ho havien compartit tot, havien defugit junts els hiverns, s'havien instal·lat en llocs preciosos, havien vist les mateixes coses boniques i llegit els mateixos llibres, havien parlat, rigut, sovintejat els mateixos amics... una pila d'amics. Allà on anaven, el seu pare de seguida feia amics, que s'afegien tot d'una als molts que ja tenia. Feia anys que no se separava d'ell ni un sol dia; no n'havia tingut mai cap desig. On i amb qui hauria pogut ser tan feliç com amb ell? Tots els anys eren anys radiants. No hi havia hagut hiverns, només estius, estius i aromes dolces, i cels clars. Ell era comprensiu i pacient amb la lentitud de la seva filla —perquè ell era molt àgil mentalment— i li donava molt d'amor. Era el més divertit dels companys, el més generós dels amics, el més il·luminador dels guies i el més adorable dels pares. I, ara que era mort, ella no sentia res.

El seu pare. Mort. Per sempre.

Es deia aquestes paraules una vegada i una altra. No significaven res.

Ara estava sola. Sense ell. Per sempre.

Es deia aquestes paraules una vegada i una altra. No significaven res.

A dalt, a l'habitació amb les finestres obertes, allunyat d'ella i en companyia de les dues dones del poble, el seu pare jeia mort. Li havia somrigut per última vegada, li havia dit el que ja eren les seves últimes paraules, li havia dedicat els últims epítets dolços i burletes que li encantava inventar-se. Feia tot just unes hores que esmorzaven plegats i havien comentat els plans del dia. Tot just el dia abans havien anat després del te a veure la posta de sol i, amb aquells ulls lleugers que tot ho veien, havia localitzat unes herbes rares a la vora del camí. Emocionat per la insòlita troballa, havia aturat el cotxe per collir-les, endur-se-les a casa i observar-les, i amb les seves explicacions li havia fet veure aspectes importants i profundament interessants en unes herbes que, abans de tocar-les ell, li havien semblat ben bé com totes les altres. Això és el que feia amb tot: conferia vida i meravella a tot allò que tocava. Ara les herbes eren al menjador, escampades sobre paper absorbent prop de l'ampit de la finestra, on ell les havia deixades per exami-

nar-les més endavant. Ella les havia vist quan havia sortit al jardí, i també havia vist que les restes de l'esmorzar continuaven a la taula, l'esmorzar que havien pres junts, tal com l'havien deixat, oblidat pel servei a causa de l'ensurt de la mort. Havia caigut a terra en alçar-se de taula. Mort. En un instant. Sense temps per a res, ni un crit, ni una mirada. Mort. Tot d'una. Desaparegut.

Quin dia més bonic que feia, i quina calor! A ell li encantava la calor. Havien tingut sort amb el temps...

Sí, se sentien sons, després de tot... Se'n va adonar de cop i volta; sons que venien del pis de dalt, un tràfec de passos discrets, esquitxos d'aigua, peces de vaixel·la acuradament col·locades al seu lloc. Les dones no trigarien a baixar per dir-li que ja estava preparat, que podia tornar al seu costat. Havien mirat de consolar-la en arribar, com abans havien fet el servei i el metge. Consolar-la! I no sentia res.

La Lucy pensava tot això mirant el mar, analitzant la situació com si es tractés d'un esdeveniment curiós sense cap relació amb ella, mirant-s'ho tot amb una mena de comprensió impertorbable. Tenia el cap molt clar. Repassava un a un els detalls del que havia passat. Ho sabia tot, i no sentia res... com Déu, es deia a si mateixa; sí, ben bé com Déu.

Se sentien unes passes que s'acostaven pel camí que quedava ocult rere la filera d'arbres i matolls que resseguia la tanca al llarg de gairebé cinquanta metres als dos costats de la porta que donava al jardí i, poc després, un home es va interposar entre els seus ulls i el mar. Ni tan sols el va veure, immersa com estava en els seus pensaments, però va passar molt a prop d'ella i va seguir el seu camí.

L'home l'havia vista i se l'havia mirat amb atenció durant el breu instant que va tardar a passar per davant seu. L'havien sorprès la cara i l'expressió de la noia. No era un home gaire observador i, en aquell moment, encara ho era menys, perquè estava profundament absorbt en els seus propis afers; tanmateix, quan de sobte es va trobar aquella figura immòbil a la porta, amb els ulls ben oberts però sense ni tan sols

veure que passava algú per davant seu, la sorpresa va fer que deixés de pensar en si mateix i que gairebé s'aturés per examinar aquella estranya criatura de més a prop. El seu codi de conducta, però, l'hi va impedir, i va continuar avançant pel camí a frec dels cinquanta metres de matolls i arbres de l'altra meitat de jardí, per bé que més a poc a poc, cada cop més a poc a poc, fins que al final de la tanca, on el camí continuava solitari entre l'herba fins al capdamunt del penya-segat, serpentejant cap endins i cap enfora seguint els entrants i els sortints de la costa fins allà on arribava la vista, va vacil·lar, va girar el cap, va avançar un parell de metres més, va tornar a vacil·lar, es va aturar, es va treure el barret escalfat pel sol i es va eixugar el front mentre observava el paisatge erm i la llarga resplendor serpentejant del camí del seu davant, i llavors, molt lentament, va fer mitja volta i va tornar a recórrer el cinyell de matolls fins a la porta.

Mentre caminava s'anava dient a si mateix: «Déu meu, estic tan sol. No ho puc suportar. Si no parlo amb algú perdré el seny...».